

APRIL 2020

JAARGANG 17

NR. 4 - 180

RECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW



Rotterdam

DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

Virus-vrij

4 DE BETEKENIS VAN DE BIJBEL

Deel 1

De Bijbel is de openbaring die God ons gaf van heel dit wonderbare plan en van alle feiten die erop betrekking hebben.

6 VOLHARDEN IN DE GEBEDEN

Er is geen enkele verhindering van Gods kant om onze gebeden te verhoren

8 MARIA

Slot - De moeder van Jezus

8 REPLY

Het bidden zoals Johannes de Doper dat deed

9 WOORDSTUDIE

Deel 1 - Tongen, talen, vertalen en uitleggen

10 HET HOOGLIED

Deel 61 - De hoogste taal van de liefde

11 DE HEER KENT HEN DIE DE ZIJNEN ZIJN

Tony Jonathan

COLOFON

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

VIRUS-VRIJ

Hugo Bouter



Mijn vader luisterde vroeger vaak naar een radioprogramma, dat 'de toestand in de wereld' heette. Er zijn altijd wel bewogen tijden geweest, maar misschien zien we nu toch een grote toename van de verwarring en de chaos in de wereld en de maatschappij. Alle evenementen zijn in de afgelopen tijd afgelast vanwege het corona-virus (zelfs bijbelconferenties en kerkdiensten), reizen zijn gecancelled, openbare gebouwen en restaurants zijn gesloten e.d. Mensen mogen niet meer in groepen bij elkaar en moeten thuis gaan werken. Het land is min of meer op slot, maar de zorginstellingen helemaal: ouderen mogen zelfs niet meer bezocht worden; en dat alles vanwege een griepvirus met dodelijke gevolgen voor de zwakkeren in de samenleving.

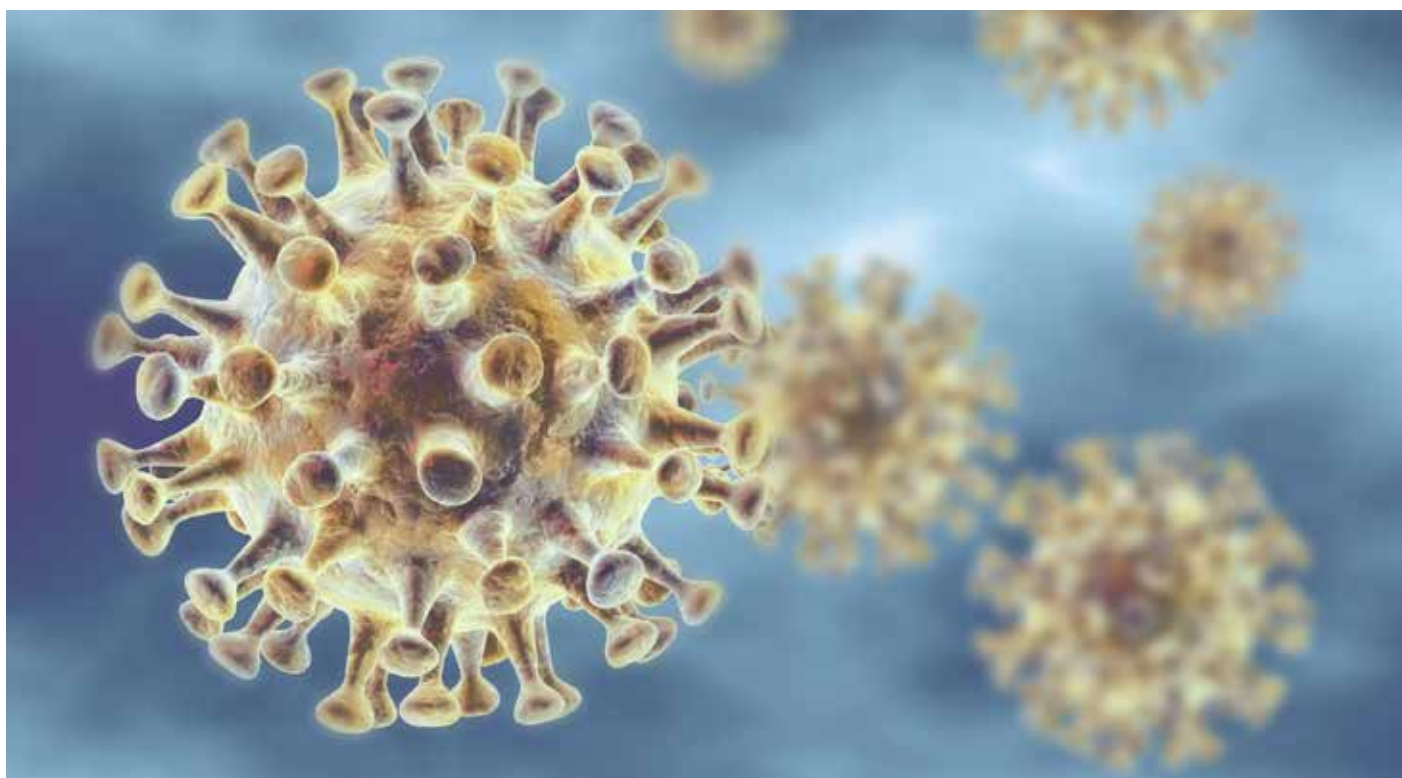
Iemand schreef mij onlangs dat 'het virus van de zonde' ernstiger is dan dit virus dat nu de gezondheid van veel mensen bedreigt; en dat is ook zo. Het virus van de

zonde heeft al vrij snel zijn intrede gedaan in Gods goede schepping, door toedoen van de gevallen mens en van de satan. En de Bijbel toont ons als het ware Gods reddingsplan om de wereld en de schepping vrij te maken van de macht van de zonde en de dood. Daarom is het belangrijk om na te denken over de betekenis van de Bijbel als 'de openbaring die God ons heeft gegeven van heel dit wonderbare plan en van alle feiten die erop betrekking hebben' (pag. 4 en 5 van dit nummer van Rechtstreeks).

Zal de schepping echt helemaal worden vrijgemaakt van het virus van de zonde? Ik denk het wel. Wij mogen een nieuwe hemel en een nieuwe aarde verwachten waar gerechtigheid woont (2 Petr. 3:13). Zonde, dood en lijden, vergankelijkheid en verderfelijke, het zal dan allemaal voorbij zijn, doordat God alle dingen nieuw maakt (Openb. 21:5). Het duizendjarig Vrederijk zal de voorbereidende fase van deze heerlijke, eeuwige toestand zijn; en hiernaar mogen we verlangend uitzien als gelovigen. Om deel eraan te hebben moeten we wel een echte relatie met God hebben als onze hemelse Vader in Christus. Die relatie wordt in standgehouden door te volharden in de gebeden (zie pag. 6 tot 8).

Er zijn meer artikelen die de aandacht trekken in dit nummer, en ik hoop dat u ze allemaal zult bestuderen, zoals de Woordstudie en de meditatie over het Hooglied. Tongen en talen zullen voorbijgaan, maar gelukkig kennen wij de hoogste taal van de liefde – als wij Christus toebehoren en Hem liefhebben als de hemelse Bruidegom van Zijn gemeente (pag. 10). De Heer kent immers al de Zijnen. Het is wel nuttig eens goed studie te maken van deze laatste uitdrukking, die ontleend is aan 2 Timoteüs 2, zoals gebeurt op pagina 11 en 12. Want wij zijn toch vaak geneigd onze eigen gedachten en menselijke tradities te volgen bij de Schriftuitleg.

Wij wensen u veel zegen bij het lezen van dit nummer van Rechtstreeks en het onderzoeken van Gods Woord. Met een hartelijke groet namens de redactie, broeder Hugo Bouter.



DE BETEKENIS VAN DE BIJBEL

DEEL 1

Vrij naar J.N. Darby

Inleiding

De Bijbel bevat zowel de totaliteit van al Gods gedachten en van al Zijn wegen met betrekking tot de mens, alsook Zijn raadsbesluiten ten aanzien van Christus en ten aanzien van de mens in Christus.

De Bijbel openbaart tegelijkertijd Wie God is, wat de verantwoordelijkheid van de mens is ten opzichte van Hem, wat God voor de mens heeft gedaan en wat de nieuwe relaties zijn waarin de mens met Hem wordt gebracht door Christus. De Bijbel laat ons zien Wie God werkelijk is in Zijn natuur en toont ons de verschillende bedelingen waarin de heerlijkheid van God aan het licht komt en waarin Hij verheerlijkt wordt voor het oog van de hemel en van wie daar wonen.

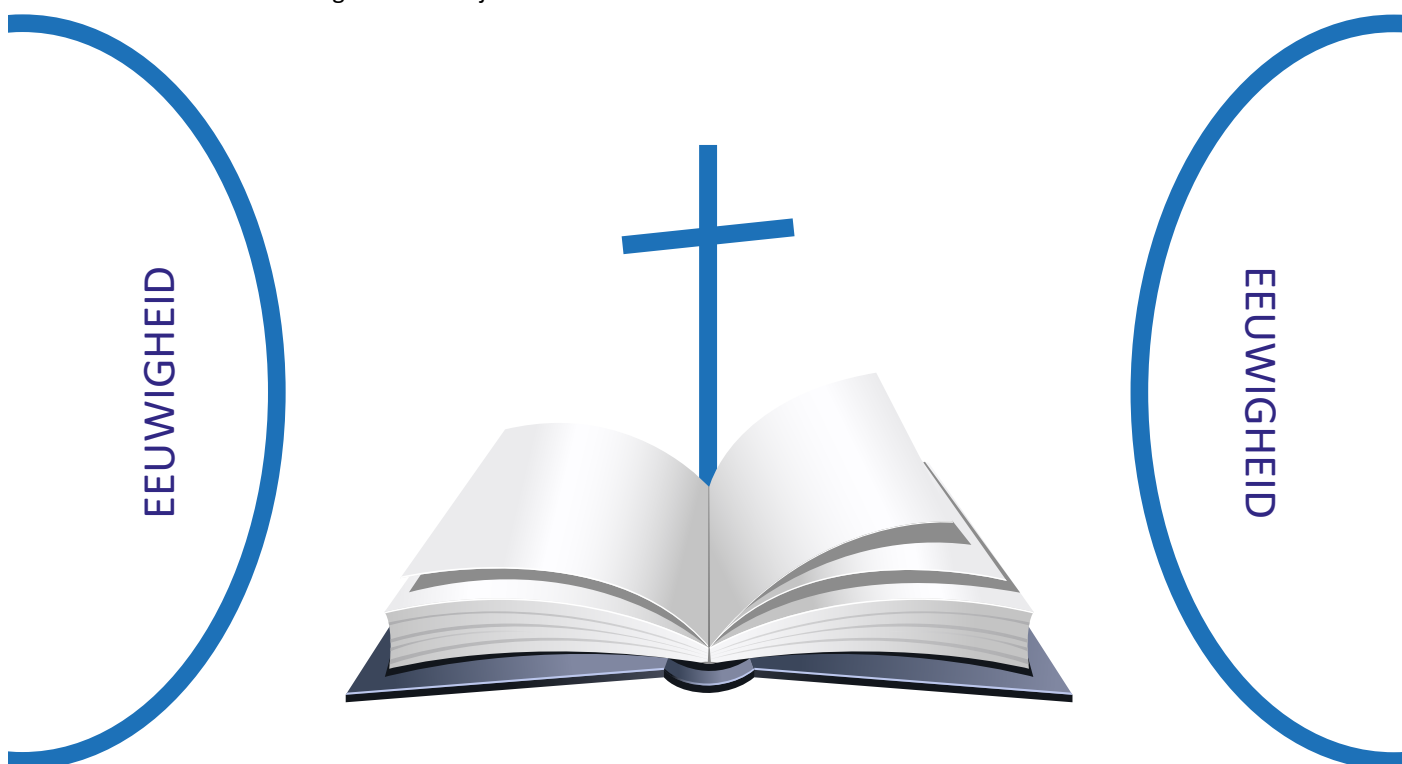
Maar de Bijbel ontsluit ook de geheimen van het menselijk hart en legt de toestand ervan bloot. En tegelijkertijd onthult hij ook de dingen die men niet ziet en die eeuwig zijn. De Bijbel begint op een punt waar het verleden de eeuwigheid raakt en hij brengt ons, via de uiteenzetting en de oplossing van alle morele kwesties, naar het doel waar de toekomst opgaat in de eeuwigheid naar de wil van God. Verder onderzoekt de Bijbel deze morele kwesties in het volmaakte licht van God, die Zichzelf volkomen geopenbaard heeft, en maakt hij ons de grondslagen bekend van nieuwe relaties met God in overeenstemming met wat Hij is in Zichzelf en

wat Hij is in Zijn oneindige liefde. Wie is in staat om het verband te laten zien tussen de verschillende delen van de Bijbel en de samenhang met het geheel? Wie kan de menselijke geest de weg wijzen om de wegen van God te begrijpen, zoals Hij ze heeft geopenbaard? Alleen God kan het op een doeltreffende manier doen! Maar voor zover het voor een mens mogelijk is dit te doen, is deze taak zo moeilijk en ernstig dat men ervoor terugschrikt die op zich te nemen. Want we staan tegenover de gedachten van God zoals ze door Hemzelf zijn uitgesproken.

Van eeuwigheid tot eeuwigheid

Het Woord van God is alle bewondering waard. Het is als het ware een goddelijke 'tussenzin' die staat tussen de eeuwigheid die achter ons ligt en de eeuwigheid die voor ons ligt. De gevallen mens is in deze tussentijd koortsachtig bezig, aangespoord door de tegenstander die de macht van de leugen en de dood heeft, om plannen te beramen die allemaal zullen vergaan. Maar in diezelfde periode zien we ook de openbaring van de natuur en de gedachten van God, Zijn wezen en Zijn raadsbesluiten, die vanaf alle eeuwigheid in Hem verborgen waren geweest. We zien de openbaring en de uitvoering daarvan door de Zoon – terwijl daarnaast de mens op de proef wordt gesteld en het duidelijk wordt wie hij is.

Het uiteindelijke resultaat ervan zullen we zien in een eeuwigheid van heerlijkheid, waarin God omringd zal zijn door gelukkige schepselen die bekwaam gemaakt zijn om Hem te kennen en te begrijpen. Dan zal Hij volkomen als licht en als liefde worden gezien in het resultaat van Zijn eeuwige en onvergankelijke gedachten. Dan zullen de heerlijke en eeuwige vruchten worden gezien van alles wat Hij door Zijn genade en wijsheid heeft bewerkt, door alles heen wat hier beneden zichtbaar is. Dan zal God die Zichzelf kende als Vader, Zoon en Heilige Geest voordat de tijd er was, door ontelbare gelukkige schepselen worden gekend in het besef van hun eigen geluk, terwijl de tijd er niet meer zal zijn.



Deze wereld is het toneel waarop alles wat hier gebeurt uitloopt op dit grote doel. En het hart van de mens is de plaats waar alles zich in morele zin afspeelt en verwerkelijk wordt – als tenminste God, uit Wie en door Wie en tot Wie alle dingen zijn, in hem woont door Zijn Geest en hem inzicht geeft, en als Christus, het doel en het middelpunt van alles wat God tot stand brengt, ook zijn enige doel is.

De Bijbel is de openbaring die God ons gaf van heel dit wonderbare plan en van alle feiten die erop betrekking hebben.

Wie zou dus niet voor de taak terugschrikken om zulke dingen uiteen te zetten? Maar we hebben te maken met een God van goedheid. Hij schept er vreugde in ons te helpen bij alles wat kan dienen tot een beter begrip van de openbaring die het Hem behaagde ons van Zijn gedachten te geven.

Verskillende grote principes kenmerken deze openbaring. We willen daar iets van zeggen voordat we ons met de details gaan bezighouden.

Adam en Christus

Het eerste grote beginsel dat zijn stempel op Gods openbaring drukt, is dat van de beide Adams. Er zijn twee mensen, de eerste en de tweede. De ene is de verantwoordelijke mens, de andere de Man van Gods raadsbesluiten. In Christus openbaart God Zichzelf en maakt Hij Zijn soevereine raadsbesluiten bekend, alsmede de genade die heerst door gerechtigheid, terwijl in Hem bovendien voldaan wordt aan het beginsel van de menselijke verantwoordelijkheid.

Deze onderwerpen beheersen heel de inhoud van de Bijbel. Alleen is het zo, dat Gods goedheid wel telkens opnieuw werd geopenbaard in Zijn wegen tot op de komst van Zijn Zoon, maar dat de genade in de volle zin van het woord slechts profetisch werd onthuld vóór deze komst. En dan nog min of meer verborgen, om geen afbreuk te doen aan de toestand van de relaties van de mens met God in die tijd. De genade openbaarde zich dan ook vaak in vormen die we alleen kunnen begrijpen, nu het Nieuwe Testament ons de sleutel ervan heeft gegeven.

Dit brengt ons tot de volgende beginselen die in de Schrift worden geopenbaard: Gods regering, in verband met de verantwoordelijkheid van de mens, én Gods soevereine genade.

De regering van God

In de eerste plaats Gods regering op het toneel van deze wereld. Dit is een zekere en vaste regering, ook al kan ze lang verborgen zijn, behalve in Israël waar ze openbaar was op kleine schaal. Maar zelfs daar was die regering niet zo duidelijk voor het oog van de mensen, doordat ongerechtigheid vaak de overhand had (Ps. 73), en God in Zijn regering toch nog diepere wegen en grotere zegeningen voor de Zijnen op het oog had. In deze diepere wegen maakte Hij voor het geestelijk welzijn van de Zijnen gebruik van het kwaad, dat over hen kwam volgens de principes van Zijn regering. Het historische deel van de Bijbel deelt de geestelijke mens de loop van die wegen mee. Maar in de Psalmen vinden we hoe ze overdacht worden door de Geest van Christus in de gelovigen, waarbij hun gevoelens soms uitdrukking geven aan de ervaringen van Christus Zelf en zó

een rechtstreeks profetisch karakter hebben. Maar laten we niet vooruitlopen.

De soevereine genade van God

Het andere goddelijke beginsel is de soevereine genade, die volledig is geopenbaard in de Zoon. Deze genade neemt arme zondaars op, wist hun zonden uit en brengt hen in dezelfde heerlijkheid als de Zoon, die daartoe Mens werd. Ze maakt ons gelijkvormig aan de Zoon, en dat met volle genoegdoening aan de gerechtigheid van God en op grond van het offer van Christus, waardoor God volkomen verheerlijkt is met betrekking tot de zonde.

Er zijn kenmerken van deze soevereine genade die we terugvinden in Gods regering, en die zichtbaar worden als deze regering haar doel heeft bereikt. Maar de volle openbaring van Gods genade zien we in de hemelse heerlijkheid.

De wet

Nauw verbonden met Gods regering is de wet, die de maatstaf geeft van goed en kwaad volgens Gods gedachten en die deze maatstaf baseert op Zijn gezag. De Heer geeft hieraan uitdrukking in de bergrede door uit verschillende gedeelten van de Pentateuch beginselen aan te halen die, als ze in het hart zouden wonen en werken, tot gehoorzaamheid aan God en het volbrengen van Zijn wil zouden leiden en zo een menselijke gerechtigheid zouden bewerken. De plicht zelf wordt niet geschapen door de tien geboden, maar bestaat reeds op grond van de relaties waarin God de mens heeft geplaatst.

Er is verschil tussen de tien geboden en de principes van de wet zoals Jezus ze aanhaalt uit de boeken van Mozes. De beginselen van de wet zoals Christus ze voorstelt, omvatten het absoluut goede in al zijn omvang, zonder dat er sprake is van zonde. Maar de tien geboden vooronderstellen de zonde en elk ervan – op één na – verbiedt alle ontrouw aan de relaties waarop ze betrekking hebben. Het is belangrijk op te merken dat het laatste gebod de neiging van het hart verbiedt, de begeerte naar de zonden die hiervoor al veroordeeld waren. Het venijn zit in de staart (vgl. Rom. 7:7).

Bovendien zijn de verschillende relaties de grondslag van de plichten, terwijl de geboden de mensen verbieden daarin in gebreke te blijven. Maar het beginsel van de wet (van elke wet), is dat de goedkeuring van Hem tegenover Wie ik verantwoordelijk ben, afhangt van mijn eigen prestaties. De vraag of Hij die het recht heeft te oordelen over mijn trouw aan mijn verantwoordelijkheid dan wel mijn falen, mij zal aannemen, is afhankelijk van mijn gedrag tegenover Hem. Dat bepaalt mijn geluk.

De relaties waarop mijn plichten zijn gebaseerd, zijn vastgesteld door de wil en het gezag van de Schepper. Als ik daarin faal, zondig ik tegen Hem die ze heeft vastgesteld. Ik ben ongehoorzaam aan Hem en ik veracht Zijn gezag. Het beginsel van de wet is dus dat de vraag of iemand wordt aangenomen, afhangt van zijn eigen gedrag. Dit in tegenstelling tot de genade, die tot stand brengt wat zijzelf wil doordat ze in goedheid werkzaam is volgens de natuur en het karakter van Hem die genade bewijst.



VOLHARDEN IN DE GEBEDEN

Hugo Bouter

'(...) maar wij zullen ons houden aan het gebed en de bediening van het Woord'. '(...) maar door de gemeente werd voortdurend tot God voor hem gebeden' (Hand. 6:4; 12:5).

'Laten wij dus met vrijmoedigheid naderen tot de troon van de genade, opdat wij barmhartigheid ontvangen en genade vinden tot hulp op de juiste tijd' (Hebr. 4:16).

1. Algemene kenmerken van het gebed

In het gemeenschappelijk gebed brengt de Gemeente haar afhankelijkheid van God en van Christus tot uitdrukking. Het gebed wordt wel eens 'de adem van de ziel' genoemd, om de absolute noodzaak ervan aan te geven. Zonder te ademen kunnen wij niet blijven leven en zo kan ons geestelijk leven niet standhouden zonder het gebed. Dat geldt voor ons persoonlijk leven, maar ook voor het gemeenschappelijke, gemeentelijke leven.

Het gebed verplaatst ons als het ware in de atmosfeer van Gods tegenwoordigheid. Om in Zijn nabijheid te leven moeten wij voortdurend, aanhoudend bidden. Daartoe is ook alle reden. In de eerste plaats zijn wij afhankelijke *schepselen*, en wij moeten ons daarvan bewust blijven. Weliswaar zijn wij door Gods genade vernieuwde mensen, maar de zonde woont nog in ons. In de tweede plaats leven wij in een *wereld* die tegen God in opstand verkeert en waarvan Satan de overste is. En in de derde plaats bevinden wij ons in een *schepping* die zucht en die uitzielt naar de verlossing (Rom. 8:19-23). Dat is onze situatie als discipelen van Christus tot het moment van Zijn terugkeer op aarde. Wanneer Hij komt om ons op te nemen in Zijn heerlijkheid, zal het gebed niet meer nodig zijn. Maar nu hebben wij er nog grote behoefte aan. Wanneer wij Gods aangezicht zoeken in het gebed, volgen wij het voorbeeld van Christus Zelf, die Zich tijdens Zijn leven op aarde telkens weer eraan wijdde. Evenals de discipelen dat deden, mogen wij het Hem – de volmaakte Bidder – vragen: *'Heer, leer ons bidden'* (Luc. 11:1).

Het leven van de eerste Gemeente werd gekenmerkt door intensief gebed: *'Zij nu bleven volharden in (...) de breking van het brood en in de gebeden'* (Hand. 2:42). Uit de combinatie van deze beide activiteiten, respectievelijk de Avondmaalsviering en de bidstond, blijkt dat het hier niet gaat om het individuele gebedsleven. Zoals men samen het brood brak en de dood van de Heer verkondigde, kwam men ook bijeen tot gebed. Het is aannemelijk dat dit gemeenschappelijk gebed een vast onderdeel van het gemeentelven vormde en dagelijks plaatsvond, evenals dat gebeurde met de 'broodbreking' (vs. 46). Later vinden we

een aanwijzing dat men niet meer dagelijks maar wekelijks samenkwam om brood te breken, en wel op de eerste dag van de week (Hand. 20:6vv.; vgl. Joh. 20:19vv.).

Dat is een van de argumenten om ook wekelijks samen te komen tot gebed (hetzij op de eerste dag van de week, hetzij op een doordeweekse dag), evenals voor een wekelijkse Avondmaalsviering (wel speciaal op de eerste dag van de week, omdat dit de dag van Christus' opstanding is). In ieder geval kunnen wij ons niet beperken tot halfjaarlijkse bid- en dankdagen. Dat betekent een verschraving van het gemeentelven en het is ook in strijd met de grote waarde die elders in het Nieuwe Testament wordt gehecht aan het gemeenschappelijk gebed. Als wij alleen bij het boek Handelingen blijven, is dat reeds duidelijk (Hand. 1:14; 4:24; 6:6; 12:5; 13:3; 20:36; 21:5).

Laten wij dus evenals de eerste christenen volharden in de gebeden en onze bidstonden niet verzuimen. Er zijn telkens weer andere omstandigheden die aanleiding geven tot gebed: bedreigingen van binnen en van buiten, materiële en geestelijke zorgen, het werk van de Heer in binnen- en buitenland, de groei van de Gemeente, etc. De kring van onze gebeden omvat 'alle heiligen' (Ef. 6:18), en zelfs 'alle mensen' (1 Tim. 2:1).

Er is geen enkele verhindering van Gods kant om onze gebeden te verhoren

2. Redenen om te bidden

Handelingen 2:42 suggereert een bepaald verband tussen 'de breking van het brood' en 'de gebeden', met andere woorden tussen de Avondmaalsdienst en de bidstond. Er is al vaker op gewezen dat in deze beide samenkomsten de offergedachte centraal staat: de gelovigen komen als priesters met hun geestelijke offeranden tot God. Bij de Avondmaalsviering gaat het om het brengen van aanbidding, bij de bidstond om het opofferen van onze gebeden. Bidden en aanbidden liggen in elkaars verlengde. Als wij aanbidden, denken wij niet zozeer aan onszelf en onze eigen behoeften en verlangens, maar verheerlijken wij God en prijzen wij het Lam dat onze zonden op Zich nam.

In Handelingen 6:4 wordt weer een ander verband gelegd, en wel tussen het gebed enerzijds en de bediening van het Woord anderzijds. Hier gaat het speciaal om de dienst van de apostelen, die in het gebed toerusting zochten voor de prediking. Waarschijnlijk zal dit toch mede gebeurd zijn in gemeenschappelijke samenkomsten tot gebed. Zonder persoonlijk en gemeenschappelijk gebed kunnen wij het Woord niet uitdragen (vgl. Hand. 4:24; 2 Tess. 3:1vv.; Ef. 6:18-20).

Het is een groot voorrecht dat wij in het gebed met vrijmoedigheid mogen naderen tot de troon van de genade (Hebr. 4:14-16), terwijl de priesters onder het oude verbond slechts een heel beperkte toegang tot God hadden. Bovendien is Christus Zelf in ons midden wanneer wij samenkomen tot gebed. Dat verleent bijzondere kracht aan onze gebeden: *'Ik zeg u tevens, dat als twee van u overeenstemmen op de aarde over enige zaak die zij maar zouden vragen, het hun ten deel zal vallen van Mijn Vader die in de hemelen is. Want waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn naam, daar ben Ik in hun midden'* (Matt.

18:19vv.). Uit de samenhang blijkt dat deze belofte van Christus' aanwezigheid betrekking heeft op het samenzijn van de gemeente, en wel in dit geval tot tuchtoefening en gebed (zie vs. 17vv.). Zelfs als er maar een paar gelovigen samenkomen op de grondslag van de éne Gemeente, slechts twee of drie christenen vergaderd zijn in de naam van hun Meester, dan is Hij daar in hun midden en verleent Hij goedkeuring en gezag aan hun eenparig gebed.

Om die reden worden wij ook ertoe opgeroepen te bidden 'in de naam van Christus', d.i. in overeenstemming met Zijn heilige wil en tegenwoordigheid. Dan hebben wij de zekerheid dat onze gebeden zullen worden verhoord: *'En alles wat u zult bidden in Mijn naam, dat zal Ik doen'* (Joh. 14:13vv.). Het gaat in dat gedeelte vooral om de dienst van de *apostelen*, om de werken die ze zouden doen tot eer van de Vader en de Zoon. Wij mogen rekenen op zegen van boven in de dienst van de Heer, en Hem vrijmoedig erom vragen.

Voorwaarde om zo te kunnen bidden in Zijn naam is echter dat wij in Hem blijven en Zijn woorden in ons blijven (Joh. 15:7, 16; 16:23). Als dat zo is, zijn onze wensen in overeenstemming met Zijn gedachten en is er geen enkele verhindering van Gods kant om onze gebeden te verhoren. Een soortgelijke gedachte ligt opgesloten in het bidden 'in de Heilige Geest' (Ef. 6:18; Jud.:20), en het bidden 'naar Zijn wil' (1 Joh. 5:14). Onze verlangens zijn dan de vertolking van de begeerten van de Geest die in ons woont, en ze zijn in harmonie met de raad van God. Overigens mogen wij ook in alle omstandigheden, in welke geestelijke toestand wij ons ook bevinden, onze verlangens 'door gebed en smeking met dankzegging' bekend laten worden bij God (Fil. 4:6). Dit vers toont ons dat onze bidstonden tegelijkertijd dankstonden behoren te zijn!

3. De aard van de gebeden

Wat de aard van onze gebeden betreft, voegt 1 Timoteüs 2:1 nog het begrip 'voorbedding' of 'voorbede' hieraan toe: *'Ik vermaan dan allereerst dat smekingen, gebeden, voorbeddingen en dankzeggingen gedaan worden voor alle mensen, voor koningen en alle hooggeplaatsten'*. Paulus begint hier met het woord 'smekingen', dat wijst op het met aandring bidden voor bepaalde zaken.

Het is intenser dan het algemene woord 'gebeden'. 'Voorbeden' hebben speciaal betrekking op het pleiten voor anderen. Abraham en Mozes zijn bekende voorbeelden van voorbidders (Gen. 18; Ex. 32). In onze 'dankzeggingen' ten slotte brengen wij onze vreugde en dankbaarheid tot uitdrukking voor het feit dat wij rusten in Gods trouwe vaderzorg.

Samenvattend kunnen wij stellen dat er een grote variatie zal zijn in de aard van de gebeden die tijdens de bidstond worden uitgesproken, zoals ook de onderwerpen die worden aangevoerd zeer verschillend zullen zijn.

Bijzondere onderwerpen voor de voorbede zijn verder o.a. nog:

- voorbede voor gelovigen in nood (Hand. 4:23-31; 12:5 – twee voorbeelden van een gemeentelijke bidstond!);
- voorbede voor de dienstknechten van de Heer (Rom. 15:30vv.; Ef. 6:18vv.; Kol. 4:2vv.);
- voorbede voor de gemeenten (Ef. 1:16vv.; 3:14vv.; Fil. 1:3vv.; Kol. 1:9vv.; 1 Tess. 1:2);
- voorbede voor de zieken (Jak. 5:14).

4. De orde tijdens het bidden

Wat de uiterlijke orde aangaat tijdens deze samenkomst, maakt 1 Timoteüs 2 ons duidelijk 'dat de mannen op iedere plaats' moeten bidden (vs. 8vv.). Dit voorschrift knoopt aan bij de orde zoals wij die vinden in 1 Korintiërs 14. Het is alleen nog algemener geformuleerd en het wordt hier in verbinding gebracht met de schepping van Adam en Eva, alsook met de zondeval.

De vrouwen moeten zwijgen in de gemeenten: zij hebben geen leeropdracht en moeten ook het uitspreken van gebeden overlaten aan de mannen. Dat betekent niet dat zij passief aanwezig zijn, want zij bidden van harte mee en stemmen met hun 'Amen' in met de gebeden die worden opgezonden. Het betekent evenmin dat zij nooit hardop zouden kunnen bidden of spreken (zie 1 Kor. 11:5, 13), maar dan kennelijk buiten de reguliere diensten (denk aan zusterbidstonden e.d.). Laten wij deze voorschriften serieus nemen en onze gemeentelijke praktijk toetsen aan Gods Woord.

Lijden in Lucas

'De Zoon des mensen moet veel lijden en verworpen worden door de oudsten, overpriesters en schriftgeleerden en gedood worden en op de derde dag worden opgewekt' (Luc. 9:22).

'Want zoals de bliksem bliksemt, die van het ene einde onder de hemel tot het andere einde onder de hemel weerlicht, zo zal de Zoon des mensen zijn in zijn dag. Eerst echter moet Hij veel lijden en verworpen worden door dit geslacht' (Luc. 17:25).

'Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt. Herinnert u hoe Hij tot u heeft gesproken toen Hij nog in Galilea was, en zei dat de Zoon des mensen moest worden overgeleverd in handen van zondige mensen en gekruisigd worden en op de derde dag opstaan' (Luc. 24:6-7).

'En Hij zei tot hen: Zo staat er geschreven dat de Christus moest lijden en uit de doden opstaan op de derde dag, en in zijn naam bekering tot vergeving van zonden moest worden gepredikt aan alle volken, te beginnen bij Jeruzalem' (Luc. 24:46-47).

MARIA

SLOT - DE MOEDER VAN JEZUS

Kris Tavernier

Het vertrouwen in Jezus' zorg

Maria heeft op een unieke manier Jezus' zorg mogen ervaren. We besteden er meestal weinig aandacht aan, maar Jezus bleef tot aan Zijn dertigste levensjaar in het huis van Maria. Er zijn meerdere aanwijzingen dat Jozef eerder reeds gestorven was, waardoor Maria weduwe werd. Na, wat we noemen de geboortegeschiedenis lezen we niets meer over Jozef. Hoogstens wordt er nog eens naar Jozef verwezen (Matt. 13:55; Luk. 3:23; Joh. 6:42), maar deze verzen houden niet noodzakelijk in dat Jozef nog leefde. Steeds lezen we in de evangeliën en het boek Handelingen over Maria, de broers van Jezus en eventueel de zusters van Jezus, maar Jozef wordt er niet bij vermeld (Matt. 12: 46-50; Mark. 3:31-35, 6:3; Luk. 8:19-21; Joh. 2:12; Hand. 1:14). In Markus 6:3 wordt Jezus omschreven als 'de timmerman (niet langer: 'zoon van'), de zoon van Maria, en de broeder van Jakobus en Jozef en Judas en Simon'. Dit impliceert dat Jezus de taak van timmerman heeft overgenomen van Jozef. Daarmee was Hij de kostwinner geworden in huis, die de

zorg voor Zijn moeder Maria, die toen dus weduwe was, op Zich genomen had. Tot aan Zijn openbare dienst heeft Jezus gezorgd voor Zijn moeder.

Het mooiste moment waarop de zorg van Jezus voor Maria tot uitdrukking komt, is toen Jezus aan het kruis hing. Zelfs op dat verschrikkelijke moment van lijden had Hij zorg voor Maria. Het is één van de zeven zgn. kruiswoorden: 'Toen nu Jezus Zijn moeder zag, en de discipel die Hij liefhad daarbij zag staan, zei Hij tot Zijn moeder: Vrouw, zie uw zoon. Daarna zei Hij tot de discipel: Zie, uw moeder. En van dat uur af nam de discipel haar in zijn huis' (Joh. 19:26-27). Jezus droeg de zorg voor Maria over aan één van de discipelen – een laatste daad van zorg die Hij voor Maria verrichtte op aarde.

Discipelen mogen weten dat hun Heer en ook hun Vader voor hen zullen zorgen (zie Matt. 6:25-34). Dat betekent niet dat de discipel het altijd zo meteen ervaart, maar in het geloof mag je wel erop vertrouwen. Het lijkt mij dat tegenwoordig overwegend het accent wordt gelegd op het 'voelen' van God en het 'ervaren' van Gods zorg en nabijheid. En ja, Jezus heeft beloofd dat Hij bij Zijn discipelen is tot aan het einde van de wereldgeschiedenis (Matt. 28:20). Maar door het fixeren op het (moeten, willen) ervaren van Zijn nabijheid, verbleekt het vertrouwen op Zijn belofte. Het gevolg is enerzijds dat discipelen zich gedrongen voelen (of zelfs verplicht weten) om naar ervaringen op zoek te gaan, of hun eigen emoties daarvoor te laten doorgaan. Anderzijds verbleekt het vertrouwen van andere discipelen in Jezus' belofte, omdat ze denken dat ze wellicht niet 'geestelijk genoeg' zijn om Zijn nabijheid te ervaren. Jezus' zorg is er voor elk van Zijn discipelen, en dat op Zijn eigen manier, en op die belofte mag elke discipel bouwen en gegrond en vast staan.

REPLY

HET BIDDEN ZOALS JOHANNES DE DOPER DAT DEED

Gerard Kramer & Hugo Bouter

Vraag

In Lucas 11:1 vragen de discipelen aan Jezus hun te leren bidden zoals Johannes de Doper zijn discipelen heeft leren bidden. Is bekend welk gebed Johannes de Doper zijn discipelen heeft geleerd?

Antwoord 1

Die ene discipel uit Lucas 11:1 vroeg de Heer of Hij de discipelen wilde leren *bidden* – de discipel vroeg niet of de Heer de discipelen *een gebed* wilde leren. Johannes had zijn discipelen kennelijk al eerder leren *bidden* – maar *hoe*

hij dat heeft gedaan, weten we niet. De Heer beantwoordt de Hem gestelde vraag door het, met eerbied gezegd, een keer voor te doen, en de discipelen zo te leren waar bij het bidden de accenten behoren te liggen. De Heer heeft hen niet een gebed geleerd, maar heeft hen leren *bidden*. Het zou me verbazen als Johannes het anders heeft gedaan, maar dat weten we niet zeker (GHK).

Antwoord 2

Het Onze Vader is echter wel een *concreet* gebed, en het is tevens een richtlijn voor onze *wijze* van bidden. Het is niet overgeleverd wat Johannes precies aan zijn volgelingen heeft geleerd, maar wel dat ze de Messias moesten verwachten.

Met het bidden dat Johannes aan zijn discipelen leerde, is het m.i. net zo gesteld als met zijn doop. De doop van Johannes markeerde de afsluiting van de oude bedeling en de introductie van de nieuwe bedeling waarin Christus Zelf centraal staat. Handelingen 18 en 19 tonen duidelijk dat die doop van Johannes niet meer geldig is (Hand. 18:25 en 19:3-5). En zo is het ook met de wijze van bidden van de voorloper Johannes, de heraut van de Messias. Het is niet meer van direct belang voor ons in de huidige bedeling, dat is wellicht ook de reden dat wat Johannes zijn discipelen leerde niet specifiek vermeld wordt in de Bijbel (HB).

WOORDSTUDIE

DEEL 1 - TONGEN, TALEN, VERTALEN EN UITLEGGEN

Een probleem of een oplossing?

Gerard Kramer

Deze WoordStudie gaat over een woord dat tot veel discussie aanleiding geeft, en dat is het Gr. woord *glossa*. Het heeft twee betekenissen: (1) 'tong' en (2) 'taal', 'spraak'. Bij de eerste betekenis denken we aan een lichaamsdeel, en bij de tweede betekenis aan de spraak die met behulp van dat lichaamsdeel wordt voortgebracht.

Het probleem zit hem in het woord *glossolalie*. Dat woord komt niet in de Bijbel voor, maar wel de samenstellende delen. Glossolalie is gevormd uit het al genoemde *glossa* en het Gr. *laleo* dat 'spreken' betekent. Doorgaans duidt men hiermee datgene aan wat m.i. ten onrechte 'tongentaal' of 'klanktaal' wordt genoemd. Een meer Bijbelgetrouw synoniem van dit woord is 'taalspraak' of 'talenspraak'. Want dat is wat plaatsvond (en wat onder bepaalde voorwaarden nog steeds kan plaatsvinden): men sprak ineens, zonder voorbereidende taalstudie, door de Heilige Geest gedreven in een vreemde taal of vreemde talen.

Glossa in het Nieuwe Testament

Dit woord betekent 'tong' in plaatsen als Marcus 7:33 ('raakte Hij zijn tong aan') en Jakobus 3:5 ('Zo is ook de tong een klein lid'). Het betekent daarnaast, zoals gezegd: 'taal' of 'spraak'. Maar liet de Geest gelovigen onbegrijpelijke wartaal uitslaan die door geen mens begrepen kon worden? Of gebeurde er iets anders? De Schrift geeft duidelijkheid, al blijven er detailvragen over.

Marcus 16: het spreken in talen wordt voorspeld

In Marcus 16 zegt de opgestane Heer tegen de elven dat zij op pad moeten om het evangelie aan de hele schepping te gaan prediken. Degenen die vervolgens tot geloof gekomen zullen zijn, zal een vijftal tekenen volgen. Het tweede teken van dit vijftal is: 'In <nieuwe> talen zullen zij spreken'. Hier wordt dus door de Heer Zelf het spreken in talen aangekondigd als een bijzonder teken.

Handelingen 2: het spreken in talen wordt werkelijkheid

Op de Pinksterdag wordt in Handelingen 2:4 vervolgens een gezelschap van gelovigen vervuld met de Heilige Geest – zoals de Heer had aangekondigd in o.a. Lucas 24:49. Vervolgens zien we dat zij in 'andere talen' (Gr. *glossai*, meervoud van *glossa*) begonnen te spreken, 'zoals de

Geest hun gaf uit te spreken'. De nieuwe talen uit Marcus 16 zijn dus andere talen dan deze gelovigen tot nu toe spraken; deze talen waren nieuw voor hen, in die zin dat ze nu in talen spraken die zij tot dusver niet gesproken hadden.

Het waren gewone mensentalen, zoals blijkt uit het feit dat de aanwezige diaspora-Joden deze talen herkenden als de talen van hun respectievelijke geboortestreek: ieder hoorde hen in zijn eigen taal spreken (vs. 6), en wel in de taal van de streek waarin zij geboren waren (vs. 8). In deze laatste beide verzen blijken de 'talen' (Gr. *glossai*) van vers 4 en 11 ('onze talen') aangeduid te worden als het meervoud van Gr. *dialektos*, dat uitsluitend 'taal' betekent en in die betekenis ook voorkomt in Handelingen 1:19 ('...zodat die akker in hun eigen taal Akeldama genoemd wordt) en in Handelingen 21:40; 22:2; 26:14 ('de Hebreeuwse taal'). Duidelijker kan het niet: op de Pinksterdag werden in Handelingen 2 op bovennatuurlijke wijze normale menselijke talen gesproken.

Handelingen 10: Caesarea



Het tweede voorbeeld van spreken in talen zien we in Handelingen 10, bij Cornelius in Caesarea. Het doel van de talen was dat de Joden zouden erkennen dat ook de gelovigen uit de volken door God waren aangenomen en evenals zij de Heilige Geest hadden ontvangen. Zie het verslag van Petrus aan de apostelen in Handelingen 11:15-17. Het spreken in talen wordt daar weliswaar niet expliciet vermeld, maar wel

datgene waarvan de talen het bewijs hadden gegeven, nl. de komst van de Heilige Geest; zie ook Handelingen 15:7-9.

Dat wat in het huis van Cornelius in talen gesproken werd, was een lofprijzing (zie Hand. 10:46), en was dus tot God gericht en niet tot mensen. Het was echter wel een *teken* voor de mensen, in dit geval opnieuw voor de Joden (zie over dat aspect ook deel 2 van dit artikel in het volgende nummer). Er staat namelijk bij: 'En de gelovigen uit de besnijdenis, allen die met Petrus waren meegekomen, waren buiten zichzelf dat ook op de volken de gave van de Heilige Geest werd uitgestort' (vs. 45).

Handelingen 19: Efeze

Het derde voorbeeld van het spreken in talen is Handelingen 19:2-7. Het vond plaats in Efeze, bij de discipelen van Johannes. Opmerkelijk is dat alleen hier in Handelingen spreken in talen verbonden is met profetie, dus met opbouw: zij spraken in talen *en profeteerden*. Opnieuw vindt het plaats in verbinding met Joden, nl. twaalf Joodse mannen. Zij ontvingen de Heilige Geest, nadat ze in Hem die gekomen was, waren gaan geloven. Zij werden de kern van de gemeente te Efeze. Zij hadden God aangesproken in de talen van de volken en daarmee het universele karakter van het heil laten zien. Zowel in Jeruzalem als in Caesarea en Efeze bevestigde God door het spreken in talen dat wat in de een of andere vorm totaal nieuw was.

HET HOOGLIED

DEEL 61 - DE HOOGSTE TAAL VAN DE LIEFDE

Ger de Koning

'Ik ben van mijn Liefste en Zijn begeerte gaat naar mij uit. Kom, mijn Liefste, laten wij naar buiten gaan, het veld in, laten wij overnachten in de dorpen' (Hoogl. 7:10-11).

Met de Liefste naar buiten

De bruid is zich nu bewust van de bijzondere liefde van de bruidegom. Eerder heeft ze gezegd: *'Mijn Liefste is van mij en ik ben van Hem'* (Hoogl. 2:16). Dat is aan het begin van haar liefdesrelatie. Wat zij gekregen heeft, staat op de voorgrond. Daarin horen we wat voor de pasbekeerde belangrijk is, wat hij heeft gekregen: vergeving van zonden, eeuwig leven. Even later zegt de bruid: *'Ik ben van mijn Liefste en mijn Liefste is van mij'* (Hoogl. 6:3). Ze is gegroeid in haar relatie met haar liefste. Hier staat niet meer op de voorgrond dat hij van haar is, maar dat zij van hem is. Dit is ook te zien in de groei van iemand die bekeerd is. Dan staat niet meer op de eerste plaats dat de Heer van hem is, maar dat hij van de Heer Jezus is, dat hij *Zijn* eigendom is (Rom. 14:7-8). Wel is ook nog belangrijk wat hijzelf heeft ontvangen: de Liefste is ook van hem.

In het vers dat we nu voor ons hebben, zegt ze: *'Ik ben van mijn Liefste en Zijn begeerte gaat naar mij uit'*. Hier gaat het er helemaal om wie de bruid voor de bruidegom is. In de geestelijke groei van de gelovige is dan het stadium bereikt dat het vooral belangrijk is wie hij voor Hem is. Het besef dat *Zijn* gedachten en verlangens naar ons uitgaan, geeft dan de grootste blijdschap. Het bewijs van geestelijke volwassenheid is dat het hart niet meer op het eigen geluk is gericht, maar op het geluk of de blijdschap van de Ander.

Dit geldt in de toekomst ook voor Jeruzalem. De Heer bevrijdt de stad en Hij neemt haar tot Zijn bruid. Zij zal



zich ervan bewust worden dat *Zijn* verlangen naar haar uitgaat. Dit besef is overweldigend en geeft de zekerheid van de onverbreekbaarheid van de nieuwe relatie. Zolang onze liefde voor Hem de basis van onze gevoelens is, is er vaak onzekerheid over de relatie met Hem. Het besef dat Christus ons liefheeft, maakt een einde aan alle onzekerheid daarover.

Nu de bruid in haar relatie met de bruidegom tot rust is gekomen, wil ze er samen met hem op uit (vs. 11). Ze doet nu alles samen met hem. In de verzen 11-12 zegt ze vier keer: *'laten wij'*. Als praktisch punt even het volgende. Het is in het huwelijk belangrijk te bedenken dat man en vrouw alles samen hebben en doen. Dat geldt niet alleen als ze samen zijn, maar ook als ze niet bij elkaar zijn. Als de man op zijn werk is en over de kinderen spreekt, hoor je hem wel spreken over 'mijn kinderen', terwijl het toch 'onze kinderen' zijn – die van hem en zijn vrouw samen.

De bruid neemt het initiatief en zegt tegen de bruidegom met haar mee te gaan. Ze wil met hem *'naar buiten gaan, het veld in'* en met hem *'overnachten in de dorpen'*. Hierin kunnen we het verlangen zien om anderen bekend te maken met de liefde die er tussen hen is, opdat de zegen van de liefde ook genoten kan worden op alle plaatsen op aarde waar het nog nacht is. In het veld gaan wil zeggen: aan het werk gaan met het oog op de oogst. Het gaat niet om 'haar' veld, 'haar' werk, maar om anderen. Het gaat om het hele veld van de belangen van de Heer. Ze gaan *'naar buiten'*, de bruid verlaat haar 'comfortzone', op zoek naar mensen die ernaar verlangen om van hun liefde te horen. Zo zullen wij ook, als wij in een hechte band van liefde met de Heer Jezus leven, onze 'comfortzone' verlaten om mensen in de wereld te gaan vertellen van onze liefde voor Hem en Zijn liefde voor ons.

Dat hoeft niet te betekenen dat we naar ver weg gelegen gebieden gaan. Het verlaten van onze 'comfortzone' wil zeggen dat wij ons tegenover de wereld duidelijk opstellen over de relatie met de Heer Jezus, over Wie Hij voor ons is. Dat gebeurt *'in het veld'*, dat is de plaats waar we ons dagelijks werk doen. Het zal te zien zijn in de manier waarop we ons werk doen en ook doordat we over Hem spreken. We kunnen op ons werk bezig zijn op een manier dat niemand iets merkt van ons christen-zijn. Dan ontlopen we negatieve reacties en andere ongemakken. Maar dat is niet wat de gelovige doet, die vol is van de liefde van Christus.

Wie vol is van de liefde van Christus wordt door die liefde gedrongen om anderen daarover te vertellen (2 Kor. 5:14). We mogen het werk van een evangelist doen in het dagelijks leven, in de dagelijkse bezigheden.

Het overnachten in de dorpen bepaalt ons erbij dat we na het werk op het veld tijd nemen voor rust. Dorpen spreken van een vredige leefomgeving, de hectiek van het stadsleven ontbreekt daar. Tijdens de rust is er tijd voor gemeenschap met de Heer. Dat is nodig voordat de volgende dag aanbreekt met nieuwe activiteiten.

DE HEER KENT HEN DIE DE ZIJNEN ZIJN

Tony Jonathan

Inleiding

'Waarom overtreedt ook u het gebod van God ter wille van uw overlevering? (...) En u hebt zo het woord van God krachteloos gemaakt ter wille van uw overlevering' (Matt. 15:3-6).

Met de beste bedoelingen is het volk Israël verder gegaan dan de Schrift (het Oude Testament). Met de bedoeling om Gods Woord te verduidelijken, hebben ze allerlei regels bedacht die het volk zouden kunnen helpen de Schrift te gehoorzamen. We kennen deze regelgeving voor het volk Israël nu als de Talmoed, de op schrift gestelde overleveringen van de Joden. De Joden hebben zelfs geprobeerd hun overleveringen van speciaal gezag te voorzien door die 'de mondelinge Torah' te noemen, naar analogie van het Oude Testament dat 'de schriftelijke Torah' heet. De mondelinge Torah zou door God ook aan Mozes zijn doorgegeven en via de rabbijnse overlevering tot het volk zijn gekomen.

In de hierboven geciteerde tekst uit Matteüs 15 ontmaskert de Heer Jezus dit denken en verklaart dat de Joden met hun overleveringen het woord en het gebod van God krachteloos hebben gemaakt. Zoals te verwachten was, heeft de christenheid het er wat dit betreft niet beter van afgebracht. Dit geldt niet alleen voor naamchristenen, maar ook voor zgn. Bijbelgetrouwe christenen, die nog proberen het gezag van de Bijbel hoog te houden. Merkwaardig genoeg zijn diverse groepen christenen juist op die punten afgeweken die hun 'favoriete waarheden' zijn, waaraan zij hun naam en identiteit te danken hebben. Juist daarin zijn ze vaak verder gegaan dan de Schrift, dus bij een specifieke waarheid die hún groep onderscheidt van andere christenen.

Onze baptistenbroeders zijn soms verder gegaan dan de Schrift wat het dopen betreft, terwijl de pinksterbroeders zijn afgeweken wat de leer en de werking van de Heilige Geest betreft. Daarin zijn ze - en dat zeg ik niet beschuldigend, maar in liefde - verder gegaan dan de Schrift. Wat dat betreft hebben de gelovigen die de benaming 'vergadering van gelovigen' hebben gekregen, het er niet beter van afgebracht. Hun favoriete waarheid is de leer omtrent het samenkomen en juist hierin zijn ze soms verder gegaan dan de Schrift, waardoor ook door hen het woord en het gebod van God krachteloos zijn gemaakt.

Zo wordt bijvoorbeeld de tucht ten opzichte van *individuele personen* volgens Matteüs 18:17v. uitgebreid tot een tuchtmaatregel over *een lokale samenkomst*, waarbij de twee of drie *personen* die vergaderd zijn tot de Naam van de Heer zomaar uitgebreid worden tot twee of drie *vergaderingen* die samenkomen in de Naam van de Heer.

Het doel van Matteüs 18, namelijk om door middel van de tucht een verloren individu terug te winnen, wordt veranderd in een vermeend leerstellig 'zuiver' houden van een hele gemeenschap door een tuchtbesluit te nemen over andere gemeenten. Daardoor wordt de tucht van Matteüs 18 uitgebreid en tot een machtsmiddel gemaakt om groepen van ware gelovigen aan de kant te schuiven vanwege een verschil van inzicht.

Evenzo wordt ook het onderwijs van 2 Timoteüs 2:19 uitgebreid tot een machtsmiddel om de band van de gemeenschap met gelovigen die volgens sommigen 'niet precies in de pas lopen', te verbreken. Daarom is de uitleg van dit vers heel actueel geworden en dienen wij de Joden van Berea na te volgen door de Schriften dagelijks te onderzoeken of deze dingen ook zo zijn, of niet (zie Hand. 17:11).

Het vaste fundament van God

'Evenwel, het vaste fundament van God staat en heeft dit zegel: De Heer kent hen die de Zijnen zijn; en: Laat ieder die de Naam van de Heer noemt, zich onttrekken aan ongerechtigheid' (2 Tim 2:19).

De tweede brief aan Timoteüs is als het ware het geestelijke testament van de apostel Paulus. Hij schreef deze brief vlak voordat hij volgens de overlevering onthoofd werd door de wrede keizer Nero rond 67 A.D. Deze brief bevat aanwijzingen voor de laatste dagen (2 Tim. 3:1), en geeft ons antwoord op de vraag van Psalm 11:3 - *'Wanneer de grondslagen zijn vernield, wat kan dan de rechtvaardige doen?'* Hoofdstuk 1 van de brief is een aansporing om ons niet te schamen voor het getuigenis van de Heer, om niet op te geven maar te volharden in het getuigen. Hoofdstuk 2 werkt dit uit en geeft een zevental handreikingen hoe Timoteüs dit in de praktijk kan verwerklijken. De bovengenoemde tekst (2 Tim. 2:19) maakt deel uit van de vijfde van deze zeven aanwijzingen in de verzen 14-19.

Het doel van de vijfde aanwijzing was dat Timoteüs ijver toonde om zich aan God beproefd voor te stellen als een arbeider die geen reden had zich te schamen, die het Woord van de waarheid recht sneed (vs. 15), en geen woordenstrijd voerde (vs. 14). Het is dus een aanwijzing hoe een *individuele* gelovige zoals Timoteüs moest handelen, als het kwaad zover de overhand heeft genomen dat tucht in een lokale gemeente door zwakheid niet meer mogelijk is.

Bovenstaande aansporing om het Woord van de waarheid recht te snijden (vs. 15) zullen wij allen vandaag de dag heel ernstig ter harte moeten nemen. Schrijnend is het dan dat juist de verzen die hierop aansluiten, in de afgelopen jaren bij de uitlegging vaak niet recht gesneden zijn! Deze vijfde aanwijzing, vanaf vers 14 tot en met vers 19, vormt één geheel en mag niet uit elkaar worden gehaald. Vers 19 is verbonden met de voorafgaande verzen door de uitdrukking *'Evenwel'*. Daarom mag dit vers geen eigenmachtige uitleg krijgen (vgl. 2 Petr. 1:20), geen uitlegging die los staat van het verband van het geheel. Dit laatste is de afgelopen jaren wel gebeurd en daardoor is veel schade veroorzaakt onder ons als gelovigen (vgl. vers 14).

Als arbeider van de Heer heeft Timoteüs te maken gehad met ongoddelijk gezwets (vers 16), dat meer en meer zou toenemen in goddeloosheid en als de kanker zou voortwoekeren. Het resultaat hiervan is zo verwoestend, dat sommigen van de waarheid van het geloof zijn afgeweken

en afgevalen. Het gaat niet om kleine leerverschillen, maar om dodelijk vergif! Het gaat hier namelijk om dwaling over de *opstanding*, die blijkens 1 Korintiërs 15 zo fundamenteel is dat de hele geloofswaarheid valt en staat met deze waarheid van de opstanding. De dwaling is zo ernstig dat Paulus de betrokken personen, Hymeneüs en Filetus, ook bij name noemt. Het kan niet anders dat de verklaring van vers 19 herkenbaar verbonden moet zijn met de uitleg van deze voorgaande verzen!

Het woord 'evenwel' in vers 19 maakt duidelijk dat hoewel het geloof van sommigen omvergeworpen kan worden, hoewel 'de grondslagen zijn vernield' (Ps. 11:3), het vaste fundament van God niet omvergeworpen kan worden. Dit zal altijd vast blijven staan. Vervolgens noemt de apostel twee zijden van dit vaste fundament. Deze twee aspecten zijn overduidelijk aanhalingen uit Numeri 16. De apostel laat daarmee zien dat hij bij het schrijven van dit gedeelte het hele hoofdstuk van Numeri 16 voor de aandacht had, door speciaal deze beide aspecten te noemen.

De eerste aanhaling - *'de Heer kent hen die de Zijnen zijn'* - is een letterlijke aanhaling van de Griekse vertaling (Septuaginta) van Numeri 16:5. Met dit verschil dat, zoals wel vaker gebeurt, de Septuaginta 'God' in plaats van het Hebreeuwse 'Jahweh' gebruikt. Paulus gaat dan terug naar het Hebreeuws en citeert: de HEERE, dat is hier de Heer Jezus, kent hen die de Zijnen zijn. De tweede aanhaling - *'Laat ieder die de Naam van de Heer noemt, zich onttrekken aan ongerechtigheid'* - is een samenvatting van een viertal verzen uit Numeri 16 (de verzen 21, 24, 26 en 27). Daarmee is duidelijk geworden dat de apostel de leer van 2 Timoteüs 2:14-19 illustreert aan de hand van de aangehaalde verzen uit Numeri 16. Wat Hymeneüs en Filetus doen, vergelijkt hij met de opstand van Korach, Dathan en Abiram. En het zich onttrekken aan de ongerechtigheid vergelijkt hij met het weggaan uit de omgeving van de woningen van Korach, Dathan en Abiram (vs. 24).

De Heer kent de Zijnen

Het gaat hier niet om de vraag of deze dwaalleraars gered zijn of niet. Ook niet of Korach en de anderen behouden zijn of niet. Daar gaat het niet om. Natuurlijk weet de Heer wel - en wij niet altijd - wie de ware gelovigen zijn en wie niet. De tekst *'De Heer kent hen die de Zijnen zijn'* is een aanhaling uit Numeri 16:5, waar oorspronkelijk dit staat: *'Morgen, dan zal de HEERE doen weten, wie Hem toebehoort'*.

De betekenis is niet alleen dat de HEERE bekend zal maken wie de ware afgezant van Hem was: Mozes enerzijds of Dathan en Abiram anderzijds, of wie de ware priester was: Aäron enerzijds of Korach anderzijds. Maar de betekenis is dat God deze valse leiders - Korach, Dathan en Abiram - zal ontmaskeren en door een vreselijk oordeel zal wegnemen. Dit oordeel is zo vreselijk dat ieder die in de buurt van hen blijft, ook weggenomen zal worden. Vergelijk de waarschuwing van God in Openbaring 18:4 om uit de buurt van Babel weg te blijven. De betekenis van de term in 2 Timoteüs 2 is dat de Heer Zelf duidelijk zal maken dat Timoteüs de ware dienstknecht van God is, en niet Hymeneüs en Filetus.

De aansporing hier is dus dat wij deze valse leraars niet hoeven te bestrijden met woordenstrijd (vers 14), maar de strijd aan Hem kunnen overlaten. In de tussentijd, en dat is de tweede les van deze geschiedenis, moet er afstand

worden genomen van deze valse leiders, totdat de Heer met Zijn oordeel ingrijpt en daarmee duidelijk maakt wie Zijn dienstknecht is.

Zich onttrekken aan ongerechtigheid

'Laat ieder die de Naam van de Heer noemt, zich onttrekken aan ongerechtigheid'. De bovengenoemde verklaring toont aan dat de apostel met de uitdrukking 'ongerechtigheid' niet gedacht heeft aan alle mogelijke vormen van ongerechtigheid. Er zijn ongerechtigheden in je leven, die je moet veroordelen en in de dood moet brengen. Er zijn ongerechtigheden in het leven van anderen, die je moet verdragen. Ingeval van nog weer andere ongerechtigheid, kan het zijn dat je de ander de voeten moet wassen. Maar hier gaat het om ongerechtigheid over zulke fundamentele zaken, verbonden met bepaalde personen die zó gruwelijk zijn, dat de Heer Zelf zeker gaat ingrijpen en dat we in de tussentijd, net zoals de kinderen van Korach, afstand moeten nemen van deze valse leiders. Zo ook hier in 2 Timoteüs 2, waar de gelovigen worden vermaand zich te onttrekken aan mensen als Hymeneüs en Filetus, in de wetenschap dat het oordeel van God spoedig hen, en diegenen die bij hen zijn, zal treffen.

Kort samengevat: *'De Heer kent hen die de Zijnen zijn'* betekent dat Hij duidelijk zal maken dat Timoteüs de ware dienstknecht van de Heer is - en niet Hymeneüs en Filetus. Evenals God duidelijk maakte dat Mozes en Aäron de ware dienstknechten van de HEERE waren - en niet Korach, Dathan en Abiram. En de opdracht: *'Laat ieder die de Naam van de Heer noemt, zich onttrekken aan ongerechtigheid'* betekent dat de gelovigen worden vermaand afstand te nemen van mensen als Hymeneüs en Filetus, evenals de Heere de Israëlieten vermaande zich te onttrekken aan de woningen van Korach, Dathan en Abiram.

De uitlegging van sommigen, die de 'ongerechtigheid' van vers 19 verbinden met 'beginselen van het samenkomen', gaat verder dan de Schrift. Dat gebeurt bijvoorbeeld als men de ongerechtigheid verbindt met 'het beginsel van onafhankelijkheid', of met 'de eenheid van het lichaam bewaren'. Iemand die vanuit de Schrift de beginselen van het samenkomen anders uitlegt, of niet ziet, is niet meteen een boze. Het verkeerde van zo'n uitlegging van 2 Timoteüs 2 blijkt niet alleen uit bovengenoemd Schriftonderzoek, maar ook uit de ernstige gevolgen ervan. Aan de vruchten kent men de boom. Aan de verwoestende gevolgen van de onjuiste verklaring van 2 Timoteüs 2:19 herkent men de boosheid van de boom.

Niet alleen bij de Joden volgens 2 Korintiërs 3:14 was er een bedekking op het gezicht bij het lezen van de Schrift, ook bij ons kan er in zekere zin een bedekking op het gezicht liggen bij het lezen van de Schrift. Een bedekking die wij door de overlevering van de ouden hebben meegekregen. Alleen de Heer kan ons helpen om los te komen van zo'n hardnekkige, foutieve zienswijze. Hijzelf is Degene die ons liefheeft en die in Zijn liefde bezig is de Zijnen te heiligen, hen te reinigen door de wassing met het water door het Woord (Ef. 5:26). Met de waarschuwing dat als wij ons de voeten niet *willen* laten wassen door Hem, wij ook de gemeenschap met Hem, het deelhebben met Hem, zullen missen (Joh. 13:8).